

České pohádky

— pokračování —

Pohádky

Pavel Kostka PPKPP

České pohádky – pokračování

Žánr: Pohádky

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Rok vydání: 2026

ISBN - 978-80-909936-4-8

Tiráž

Tato kniha je poctou a památkou díla *České pohádky* Karla Jaromíra Erbena a vznikla jako volné pokračování české pohádkové tradice. Navazuje na poetiku lidového vyprávění, mravní ponaučení a kouzelný svět venkova.

Nejedná se o dílo Karla Jaromíra Erbena ani o jeho původní texty.
Všechny příběhy jsou nové a autorsky původní.

Autorem tohoto pokračování je **Pavel Kostka – PPKPP**.

Právní ujednání

Tato kniha je autorským dílem Pavla Kostky – PPKPP. Veškeré texty, příběhy, názvy, motivy a literární zpracování obsažené v této publikaci jsou původní tvorbou autora.

Kniha je inspirována českou pohádkovou tradicí a vzdává poctu dílu *České pohádky* Karla Jaromíra Erbena. **Nejedná se o dílo Karla Jaromíra Erbena, jeho texty, jeho rukopisy ani jejich úpravy.** Všechny pohádky v této knize jsou nové, originální a nejsou převzaty z žádného existujícího díla.

Bez předchozího písemného souhlasu autora **není dovoleno:**

- kopírovat, šířit ani jinak rozmnožovat tuto knihu nebo její části
- upravovat, přepisovat či jinak zasahovat do textu
- používat obsah knihy pro komerční účely
- zveřejňovat texty v digitální či tištěné podobě mimo osobní potřebu čtenáře

Citace krátkých úryvků je povolena pouze v rozsahu stanoveném autorským zákonem a s uvedením autora.

Autor nenese odpovědnost za jakékoli škody vzniklé užitím textu mimo rámec osobní potřeby čtenáře.

© 2026 Pavel Kostka – PPKPP Všechna práva vyhrazena.

Anotace: České pohádky – pokračování

České pohádky – pokračování jsou novou sbírkou původních příběhů, které navazují na poetiku českého lidového vyprávění. V této knize ožívají prameny, lesy, staré mlýny i zapomenuté cesty, kde se zpívá, pamatuje a sdílí. Každá pohádka přináší vlastní svět plný kouzel, laskavosti a tichých pravd, které se předávají z generace na generaci.

Autor Pavel Kostka – PPKPP zde vytváří nové příběhy inspirované atmosférou děl Karla Jaromíra Erbena, avšak bez převzetí jeho textů. Pohádky jsou zcela nové, originální a psané s úctou k české tradici. V jejich středu stojí lidskost, odvaha, paměť a síla obyčejných činů, které dokážou měnit svět.

Kniha je určena dětem, dospělým i všem, kdo věří, že dobro má smysl a že světlo se udržuje písněmi, jmény a sdílením. Je to návrat k hodnotám, které neztrácejí svou sílu ani v moderní době.

Obsah

České pohádky – pokračování

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Tiráž

Právní ujednání

Anotace: České pohádky – pokračování

Zlatovláška – pokračování

Pták Ohnivák a liška Ryška – pokračování

Otesánek – pokračování

Hrnečku vař – pokračování

Sněhurka – pokračování

O žabce královně – pokračování

O třech přadlenách – pokračování

Živá voda – pokračování

Drak dvanáctihlavý – pokračování

O Ivanu hlupci – pokračování

Čert a kočovník – pokračování

Čert a cigán – pokračování

Obušku, z pytle ven – pokračování

O třech klíších a starém mlýně – pokračování

Jména a prameny – pokračování

Království stříbrného listu – pokračování

Království tří světů – pokračování

O městě pod sedmi mosty – pokračování

Království sedmi pramenů – pokračování

Tajemství stříbrného klíče – pokračování

Lesní srdce – pokračování

Les královny světél – pokračování

Království tří luceren – pokračování

Poslední lucerna – pokračování

Cipísek a stříbrné semínko – pokračování

Hodiny na větrném kopci – pokračování

Lucerník z Modrého údolí – pokračování

Závěr knihy – pokračování

Poděkování

Závěrečná slova autora

Zlatovláska – pokračování

Tiráž Tato kniha je poctou a památkou díla České pohádky Karla Jaromíra Erbena a vznikla jako volné pokračování české pohádkové tradice. Navazuje na poetiku lidového vyprávění, mravní ponaučení a kouzelný svět venkova. Nejedná se o dílo Karla Jaromíra Erbena ani o jeho původní texty. Všechny příběhy jsou nové. Autorem tohoto pokračování je Pavel Kostka PPKPP.

Bylo to po letech kdy se Zlatovláska vrátila do svého království a usedla po boku krále který ji miloval. Lidé v městě i na vesnicích zpívali o jejích zlatých vlasech a o tom jak moudře vládla. Přesto v srdci princezny zůstávala touha po tichu lesa a po chalupách kde rostly bylinky a kde se vyprávěly příběhy u kamen. Jednoho jarního rána když rosa ještě třpytila pavučiny mezi stébly trávy a ptáci zpívali tak jasně že se zdálo že svět je nově stvořený, vyšla Zlatovláska bez doprovodu do blízkého lesa aby nasbírala jetel a byliny pro starou léčitelku která žila u potoka.

Les ji přijal jako starou známou. Stromy skláněly větve a šum listů zněl jako pozdrav. Zlatovláska kráčela po stezce kterou znala od dětství a přemítala o tom jak se mění lidé i místa. Když došla k mýtině kde stál starý pařez obrostlý mechem, uviděla něco co ji zarazilo. U pařezu seděla malá dívka s vlasy tmavými jako noc a s očima které se leskly jako kapky deště. Dívka byla oblečena v potrhaném plášti a držela v náručí malou dřevěnou panenku.

Zlatovláska se sklonila a zeptala se dívky odkud přišla. Dívka odpověděla tichým hlasem že se jmenuje Maruška a že se ztratila když hledala cestu domů. Její vesnice ležela za třemi kopci a za třemi řekami a tam prý žili lidé kteří zapomněli zpívat. Zlatovláska pocítila soucit a nabídla dívce ruku. Maruška se chytila a v očích se jí objevilo světlo naděje. Zlatovláska ji vzala do města a ubytovala ji v jedné z královských komnat kde jí přinesli teplou polévku a měkkou deku.

Nocí se však v království začaly dít věci které nikdo nečekal. Zlaté vlasy princezny ztratily část svého lesku. Ráno byly méně zářivé a v zrcadle se zjevoval stín který tam dříve nebyl. Král si toho všiml a povolal moudré muže a ženy aby zjistili příčinu. Léčitelka u potoka řekla že v lese se

probudila stará kletba která se živí zapomenutím a smutkem. Kletba prý hledá duše které ztratily spojení s kořeny a s písní. Zlatovláska věděla že musí jednat. Vzpomněla si na Marušku a na její slova o lidech kteří zapomněli zpívat.

Zlatovláska se vydala znovu do lesa a tentokrát šla hlouběji než kdy předtím. Cesta vedla kolem starých dubů a přes potoky kde voda byla tak čistá že v ní bylo vidět dno jako v zrcadle. Když došla na místo kde stála kamenná studánka, uviděla tam postavu zahalenou v plášti. Postava měla hlas jako vítr a oči jako uhlíky. Byla to strážkyně zapomenutých písní. Strážkyně promluvila a řekla že kletba se živí tím že lidé přestávají pamatovat staré příběhy a staré písně. Když se písně ztratí, ztrácí se i světlo z vlasů Zlatovlásky protože její vlasy jsou zrcadlem paměti lidu.

Zlatovláska se ptala jak může kletbu zlomit. Strážkyně odpověděla že je třeba najít tři ztracené písně. První píseň je ukrytá v chalupě kde se nikdy nezapomíná na smích. Druhá píseň je ukrytá v srdci starého mlýna kde voda šeptá jména těch co odešli. Třetí píseň je ukrytá v hlubinách jeskyně pod kopcem kde žije kamenný muž který sbírá slova. Kdo písně najde a zazpívá je nahlas před lidmi, ten vrátí paměť a světlo.

Zlatovláska se vydala hledat první píseň. Navštívila chalupu u okraje vesnice kde žila stará pekařka. Pekařka pekla chleba a při tom zpívala písně které znala od své matky. Zlatovláska se posadila a naslouchala. Píseň byla veselá a plná vůně čerstvého chleba. Když Zlatovláska chtěla píseň odnést, pekařka jí řekla že píseň nelze vzít násilím. Píseň se dává těm kteří ji umějí nosit v srdci. Zlatovláska tedy zůstala a učila se zpívat spolu s pekařkou. Učila se smát a připomínat si staré příběhy které pekařka vyprávěla. Když se naučila píseň tak že ji mohla zpívat i ve spánku, pekařka jí podala malý kousek chleba jako znamení že píseň je nyní s ní.

Druhá píseň byla těžší najít. Mlýn stál u řeky která se klikatila jako stříbrná stuha. Mlýn byl opuštěný a jeho kolo se točilo jen když foukl vítr. Zlatovláska vešla dovnitř a voda jí šeptala jména. V rohu mlýna seděl starý mlynář který ztratil sluch a proto zapomněl zpívat. Zlatovláska mu přinesla kousek chleba a položila mu ruku na rameno.

Začala zpívat píseň kterou se naučila u pekařky. Mlynář se usmál a v očích mu naskočily slzy. Vzpomněl si na svou ženu která mu kdysi zpívala u pece. Společně s Zlatovláskou zpíval a voda v mlýně začala znovu zpívat. Když píseň dozpívali, mlynář podal Zlatovlásce starý klíč který našel v mlýnské komoře. Klíč byl studený a těžký a v jeho očku byla vyrytá malá nota. To byla známka že druhá píseň je nyní v jejím srdci.

Třetí píseň vedla do jeskyně pod kopcem kde žil kamenný muž. Cesta byla strmá a temná a Zlatovláska šla sama. Když vstoupila do jeskyně, kamenný muž se probudil. Byl to tvor z kamene a mechu a jeho hlas zněl jako odvalující se skála. Kamenný muž sbíral slova která lidé zapomněli a ukládal je do svých hrudních dutin. Zlatovláska mu řekla proč přišla a začala zpívat obě písně které už měla. Kamenný muž naslouchal a jeho kamenné rty se pohnuly. Vzpomněl si na slova které kdysi slyšel od své matky když byl ještě živý člověk. Slova se rozsvítila a v jeskyni se rozhostilo teplo. Kamenný muž otevřel svou dlaň a v ní leželo malé kamenné srdce. V srdci byla třetí píseň napsaná jako rytina. Zlatovláska ji vzala a pocítila jak se jí do vlasů vrací světlo.

Když se vrátila do města, shromáždila lid a začala zpívat. Nejprve zazpívala píseň z pekařčiny chalupy a lidé se začali smát a vzpomínat na svá dětství. Potom zazpívala píseň z mlýna a lidé si vzpomněli na jména svých blízkých. Nakonec zazpívala píseň z jeskyně a slova která byla zapomenuta se vrátila do úst lidí jako pramen. Kletba se začala rozplývat. Stín v zrcadle Zlatovlásky zmizel a její vlasy opět zazářily jako zlato. Lidé zpívali dlouho do noci a u ohňů se vyprávěly příběhy které se nikdy nesměly ztratit.

Maruška která se ztratila se ukázala být dcerou pekařky která se kdysi odstěhovala do hor. Když se lidé dozvěděli její příběh, pomohli jí najít cestu domů. Pekařka objala svou dceru a v očích měla slzy radosti. Královna která kdysi žárlila na Zlatovlásku a snažila se ji zlomit, přišla do města a sklonila hlavu. Uviděla jak lidé zpívají a jak se radují a pochopila že závist ničí víc než smutek. Prosila o odpuštění a Zlatovláska jí odpustila. Královna se vrátila do svého pokoje a začala se učit písně které jí lidé zpívali. Pomalu se i její srdce otevíralo.

Čas plynul a království se změnilo. Lidé si více pamatovali své písně a své příběhy. Děti se učily u ohňů a staří lidé vyprávěli. Zlatovláska často chodila do lesa a sedávala u studánky kde potkala strážkyni zapomenutých písní. Strážkyně jí řekla že písně jsou jako semena. Když je člověk zasází do srdce druhého, rostou a dávají plody. Zlatovláska pochopila že její úkol není jen vládnout ale také pamatovat a učit.

Jednoho dne přišel do království poutník s prázdnou taškou a s očima které viděly dál než ostatní. Poutník řekl že cestuje krajinou a sbírá příběhy které lidé zapomněli. Zlatovláska mu nabídla místo u královského stolu a on přijal. Poutník vyprávěl příběhy o horách a o mořích které nikdy neviděli a lidé naslouchali. Díky tomu se jejich svět rozšířil a písně se mnohým vryly do srdce.

A tak se stalo že Zlatovláska neztratila jen své zlaté vlasy ale našla nové světlo které nebylo jen v barvě vlasů ale v hlasech lidí. Království se stalo místem kde se písně předávaly z generace na generaci a kde každý věděl že zapomenutí je nebezpečné. Když někdo začal zapomínat, lidé ho obklopili písněmi a příběhy a pomohli mu znovu najít cestu.

Morální ponaučení Pamatuj písně a příběhy které ti předali předkové. Kdo zapomíná kořeny, ztrácí světlo. Sdílená paměť léčí závist a strach a dává sílu celému společenství.

Pták Ohnivák a liška Ryška – pokračování

Bylo to mnoho let poté, co se Pták Ohnivák vrátil do svého hnízda na skalnatém ostrohu a liška Ryška se stáhla do houští za vesnicí. Lidé o nich vyprávěli u pecí a u studní a děti si šeptaly příběhy o ohnivém peří a o liščí chytrosti. Přesto v kraji zůstala tichá touha po dobrodružství a po písních které zněly dříve, když svět byl ještě mladý a stromy si pamatovaly jména těch, kdo je zasadili. Jednoho podzimního rána, kdy mlha ležela nízko nad poli a rosa se třpytila na pavučinách jako drobné hvězdy, se stalo, že do kraje přišel cizinec s pláštěm tmavým jako noc a s očima které se leskly jako dvě malé lucerny. Cizinec nesl v ruce prastarou truhlu zdobenou rytinami listů a ptáků a v jeho kroku byla váha cest, které ušel.

Vesničané ho přivítali u hostince kde se topilo v kamnech a kde pekařka právě vyndávala z pece chléb. Cizinec si objednal teplý chléb a hrnek mléka a když se posadil, začal vyprávět o krajinách kde stromy mluvily a kde řeky nosily v hlubinách ztracené písně. Řekl také, že v truhle má mapu která ukazuje místo kde se skrývá ztracené ohnivé semeno Ptáka Ohniváka. Semeno prý spadlo kdysi dávno do země a kdo ho najde, může znovu rozdmýchat plameny které léčí a zahřívají srdce lidí i zvířat. Ale semeno je střeženo třemi zkouškami které prověří odvahu, moudrost a soucit hledače.

Když to uslyšela liška Ryška sedící u okraje lesa a poslouchající zpoza keře, pocítila v hrudi zvláštní chvění. Vzpomněla si na dny kdy s Ptákem Ohnivákem běhala po skalách a kdy jejich přátelství bylo jako most mezi ohněm a stínem. Vzpomněla si také na chvíle kdy se stáhla, protože lidé začali zapomínat na staré písně a na to, že každý čin má svůj důsledek. Ted' cítila, že je čas vrátit se a zjistit zda semeno stále dýchá. Vydala se tedy do vesnice a požádala cizince aby jí ukázal mapu. Cizinec se usmál a řekl že mapa ukáže cestu jen těm, kdo jsou ochotni sdílet poslední kousek chleba s cizincem a s poutníkem. Liška přinesla chléb a položila ho na stůl. Cizinec otevřel truhlu a z ní vyšel papír jemný jako pavučina na kterém byly nakresleny tři značky. První značka vedla k lesnímu prameni kde rostla bílá leknínová růže. Druhá značka

vedla k hoře kde žil starý kamenný strážce. Třetí značka vedla do údolí kde stála chalupa osamělé písničkářky která znala písně o hvězdách.

Liška Ryška se vydala na cestu brzy za úsvitu. Les byl tichý a stíny se táhly dlouhé jako šňůry. Cestou potkala mnoho tvorů. První byla stará sova která seděla na větvi a sledovala ji moudrýma očima. Sova jí řekla že první zkouška bude zkouškou trpělivosti a že pramen, kde roste leknínová růže, je střežen vodními dušemi které dávají písně jen těm, kdo umějí naslouchat. Liška se pousmála a odpověděla že naslouchat umí, protože její uši slyší i to co není vysloveno. Sova jí dala peříčko z křídel které prý pomůže udržet krok s větrem a s písní.

Když došla k prameni, voda byla průzračná a v jejím zrcadle se odrážely mraky. U břehu seděly malé vodní bytosti s vlasy z řas a s očima jako kapky rosy. Když liška přistoupila, bytosti začaly zpívat tichou píseň která zněla jako kapky dopadající na listy. Liška si sedla a naslouchala. Píseň vyprávěla o tom jak voda pamatuje jména těch, kdo pili z jejího pramene, a jak každé zapomenuté jméno je jako kamínek který ztěžuje proud. Liška vytáhla z kapsy kousek chleba který jí dal cizinec a nabídla ho vodním bytostem. Ty se usmály a řekly že chléb je dobrý, ale že první zkouška není o jídle. Je o tom zda umíš vrátit jméno tomu, kdo ho ztratil. Liška se zamyslela a vzpomněla na starou liščí pohádku o lišce která ztratila jméno když se stala příliš pyšnou. Zavolala tedy do vody jméno které si pamatovala z dětství a které jí šeptala matka když byla malá. Voda zareagovala a z pramene vystoupila bílá leknínová růže. V jejím středu bylo malé zrnko které znělo jako tón. Vodní bytosti řekly že liška prošla první zkouškou protože vrátila jméno a s ním i vzpomínku. Dala jí leknínové zrnko a varovala ji aby ho nenechala spálit pýchou.

Druhá zkouška vedla na horu kde žil kamenný strážce. Cesta byla strmá a vítr foukal tak silně že liščí srst se stávala plochou proti tělu. Když vystoupala na vrchol, uviděla strážce sedícího na kameni. Byl to tvor z kamene a lišejníku, s očima jako dvě jiskry uhlíků. Strážce mluvil hlasem který zněl jako odvalující se skála a řekl že druhá zkouška je zkouškou moudrosti. Dala lišce hádanku kterou musela vyřešit. Hádanka zněla takto: Co je lehčí než pírkó a těžší než hora, co může nést světlo i stín a přesto zůstává neviditelné? Liška přemýšlela dlouho. Vzpomněla si na příběhy o větru který nosí semena a o slovech která

mění osudy. Nakonec odpověděla že je to slovo. Strážce se usmál a řekl že odpověď je správná protože slovo může být lehké a přesto nést tíhu světa. Jako odměnu mu dal kamenný amulet ve tvaru oka který prý umožní vidět pravdu skrytou za slovy.

Třetí zkouška vedla do údolí kde stála chalupa písničkářky. Chalupa byla obklopena zahrádkou plnou bylin a u dveří seděla stará žena s kytarou. Když liška přišla, žena ji pozvala dovnitř a nabídla jí čaj z meduňky. Písničkářka měla hlas jako staré dřevo a oči které viděly do hlubin duše. Řekla lišce že třetí zkouška je zkouškou soucitu. Musíš dát něco ze sebe bez očekávání odměny. Liška se zamyslela. Vzpomněla si na leknínové zrnko a na kamenný amulet. Vzala zrnko a položila ho do dlaně písničkářky. Řekla že semeno je mocné a že ho našla pro dobro kraje. Písničkářka se usmála a řekla že soucit není jen o dávání věcí ale o dávání času a pozornosti. Požádala lišku aby jí vyprávěla příběh o Ptákovi Ohnivákovi a o tom jak se jejich cesty propletly. Liška vyprávěla dlouho a upřímně. Písničkářka naslouchala a když liška dořekla, začala zpívat píseň která byla tak čistá že i stěny chalupy se rozechvěly. Píseň v sobě nesla vzpomínky na všechny, kdo kdy milovali a ztratili. Když dozněla, písničkářka položila ruku na leknínové zrnko a z něj vyrostl malý plamínek který neštípal a nehřál jako oheň ale zářil jako srdce. Písničkářka řekla že liška prošla třetí zkouškou protože dala příběh a pozornost bez očekávání. Dala lišce poslední radu: když najde semeno, nespaluj ho pýchou ani strachem ale nechej ho růst v srdcích lidí.

S plamínkem v dlaních se liška vrátila do skal kde kdysi hnízdil Pták Ohnivák. Cesta byla dlouhá a noc padala rychle. Když dorazila na ostroh, uviděla že hnízdo je prázdné a že v okolí leží popel jako stříbrný prach. V dálce se ozývalo tiché zakvílení větru. Liška zavolala Ptáka Ohniváka jménem které mu kdysi dala a které znala jen ona. Z nebe se snesl plamen jako paprsek a v jeho středu se zjevila postava Ptáka Ohniváka. Byl slabý a jeho peří ztratilo část jasu. Když uviděl lišku, jeho oči se rozzářily a hlas mu zněl jako vzdálený zvon. Pták řekl že semeno bylo ukradeno a že bez něj jeho síla slábne. Liška mu ukázala leknínové zrnko a kamenný amulet a vyprávěla o zkouškách. Pták se dotkl zrnka svým zobákem a plamínek se rozhořel. Jeho peří se začalo znovu lesknout a z popela vystoupily malé jiskry které se proměnily v písně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy České pohádky – pokračování.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.